

Кривда

Микола Руденко

Деся, може, в Африці, а може, в Україні,
У затінку від пальм чи то від колосків
Серед дівочих мук в німому голосінні
Почули зорі скаргу із віків.

Світила бачили, як рушили солдати,
Співаючи бездумне тра-ля-ля.
А тіло дівчини, її подерті шати
Оплакувала скривджена земля.

Вщухають постріли, змовкає лайка п'яна.
В очах кровава синь розгойдано пливе.

Вона ще житиме, вона — суцільна рана,
Ще, може, понесе життя нове.

Та Космос не мовчав. Галактика дрижала,
І кров'ю з дальніх зір сочився Божий гнів.
А там, де у багні згвалтована лежала,
Вогненний стовп до неба пломенів.

То був живий вогонь, що в зорях не холоне.
Вогонь, що став теплом дівочого стегна, —
Пульсуючи теплом скаліченого лона.
Де цілий Всесвіт плакав і стогнав.

Хоч рід людський не знав, але відтоді впала
На кожную голову проклять пекельна тінь.
Солдатські матюки, немов зміїні жала,
Висмоктували дух із поколінь.

Печаттю старості лягала на дівчаток
Бездумності й бездушності пора —
Ознака вироджень, потворностей початок,
Де навіть слово в муках помира.

Шукайте скривджену. Шукайте, грішні люди,

В пісках материків серед віків.
Якщо не знайдете — спасіння вам не буде,
Онуки і сини гвалтівників.

Шукайте і знайдіть. І станьте на коліна.
І хай простить ваш гріх душа ота —
Чи, може, Африка, чи, може, Україна,—
Згвалтована, розтерзана, свята.